

De Postrijder verschijnt s' dingsdags, s' donderdags en zaterdag.
 Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, 51, en bij alle post-directeurs.
 Alle toezending van brieven, annoucen, geld, enz., moet gefrankeerd zijn.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad, 8 fr. buiten de stad.
 Een blad afzonderlijk, 50 centimes.
 De aankondigingen, per driekwart, 15 centimes.
 De reclamen, per driekwart 25 centimes.

TONGEREN, DEN 17 DECEMBER.

Men zegt dat het kabinet op zijnen grondslag waggelt; 't is ditmaal niet M. Van den Peereboom, die zijne demissie geeft; 't zijn MM. Frère en Rogier. M. Devaux, sekretaris des konings zou als parlementair naar verscheidene ministers gezonden zijn, om te beproeven of het kraam nog in elkaar kon gehouden worden.

Onder de petitien aan de Kamer gezonden bemerkte wij de volgende:
 Inwoners van Berchem verzoeken de Kamer de wetsontwerpen of de militaire inrichting en de milicie te verworpen.
 Verzonden naar de centrale sektiën, met het onderzoek der wetsontwerpen gelast.
 Inwoners van Stabroek protesteren tegen de voorstellen der militaire commissie en vragen dat het gouvernement zou uitgenoodigd worden om een wetsontwerp aan te bieden, waarbij de milicie-loting worde afgeschaft.
 Zelfde verzending.

In de vergadering der Midden-Sociëteit van landbouw, maandag te Brussel gehouden, is er besloten dat men aan den Senaat eene petitie zenden zou, om te betoonen hoe lastig en rampzalig de voorgedragene wetten zouden zijn aan den landbouw.

In eene vergadering, donderdag avond door de Grondwettige Konservatieve Vereeniging van het arrondissement Brugge gehouden, is er besloten dat men eene petitionering zou inrichten, om aan de Kamers de verwerping te vragen der wetsontwerpen, door het ministerie voorgesteld, en strekkende om de militaire lasten te vermeerderen. De beslissing werd voorafgegaan door eene beraadslaging, in welke de voorzitter de rampzalige gevolgen betoonde welke de aanverding dezer wetsontwerpen zoude medebrengen, zoo wel voor de werkende klas als voor de burgerklas. Verscheidene leden hebben hevige aangedrongen, opdat men eene algemeene betooging inrichte tegen het zoo rampzalige militarisme.

Runderpest.

Het schijnt dat onze landbouwers zich eindelijk kunnen gerust stellen aangaande de runderpest; zij schijnt, inderdaad, teenemaal gestaakt te zijn in Holland en in Engeland; in geen dezer twee landen zijn er sinds lang gevallen vastgesteld geweest.

Alhoewel in Holland de termijn der wet van 1865, tot 1868 verlengd geweest zij, is het verbod in de onderscheidene provinciën bestaande achtereenvolgens ingetrokken, en eerlang zal de voormalige staat van zaken overal hersteld wezen. Zelfs schijnt het dat hij zal verbeteren, en dat ook in deze zaak men zal mogen zeggen dat eene ramp toch voor iets goed is. Holland heeft zich, gelurende de runderpest, kunnen overtuigen hoe zeer het afwezen van een korps van geleerde veerartsen gevaarlijk is voor den hoofdtak zijner landbouw-nijverheid, en het schijnt tot het vast besluit te zijn gekomen van de uitoefening der veerartsenij te onderwerpen aan de waarborgen welke België gelukkig is sedert zeventien jaren te bezitten.

Indien de runderpest niet meer voor onze deur staat, zij is toch niet teenemaal uit Europa verdwenen. In Oostenrijk woedt ze steeds voort op eenen breeden voet, dewijl het blijkt uit ambtelijke inlichtingen, dat zij bij het einde van november nog bestond in veel plaatsen van Neder-Oostenrijk, Gallicien, Moravien, Silisien, Bukowina en Hongarië. Men weet dat ze van deze laatste oostenrijksche provincie overgelopen is naar pruisch Silisien, en dat het slechts door de aanwending der strenge bevelschriften van 1836 is dat de besmetting heeft kunnen tegengaan. Het ware wenschelijk dat er door alle belanghebbende Staatsregeringen krachtadige, eenvoudige en verplichtende schikkingen aangenomen werden in alle streken welke de runderpest niet ophoudt te bedreigen. Het is slechts daardoor dat men er in gelukken zal haar terug te houden.

De kans.

Pieter zit in de herberg. Het hoofd op beide handen hebbende laten zinken, schijnt hij rade-loos. Welk verdriet foltert hem? Hij komt pas uit den huize van eenen zijner oude vrienden, dien hij in lang niet had gezien. Deze vriend, voorheen werkman even als hij, is thans een rijke pachter geworden, wier zaken steeds goed vooruit gaan. Pieter is dan ook met vreugde gevierd geworden door zijnen ouden kameraad

en zijn talrijk huisgezin. Daarin is er toch geene reden om te treuren. Waarom dan die wanhoop? 't Is dat het zicht der welvaart zijns vrienden hem heeft doen denken aan zijn eigen lot, van hem, ellendige werker, en de vergelijking met het schitterend lot van den pachter heeft hem in eene diepe droefheid gestort. Hij heeft gezegd: «Hoeveel lieden zijn er toch die kans hebben! Het toeval bevoordeelt den eenen meer dan den anderen. Ziedaar een vriend dien ik armer heb gekend dan ik, en thans is hij rijk. Het is toch niet aan mij dat zoo een lot zou ten deele vallen!»

Zoo redeneren die, welke niet weten, dat, om in het leven te gelukken, met standvastigheid de groote les moet worden gevolgd, die gelegen is in de oude en diepe spreuk: «Help u zelf, God zal u helpen.»

Ziehier het geheim van die welke eens rijk en onafhankelijk worden: jong zijnde, onderwijzen zij zich; op lateren leeftijd benuttigen zij het onderdicht, dat hun vlijt hen heeft doen verwerwen, zij geven het voorbeeld van vlijt en zuinigheid. Hunne onvoldoende kapitalen worden versterkt door die van anderen, welke, eene veilige geldplaatsing begeerende, zelve aanbieding-n gaan doen aan den ervaren, wakkeren, soberen en zuinigen werker; en 't is aldus dat de winst zich bij de winst gaat voegen, dat de welvaart aangroeit en dat de voorspoed op de welvaart volgt. De voorspoed is het voorwerp der begeerten van heel de wereld, en indien veel lieden niet gelukken, 't is bij gebrek aan krachtadigheid en aan volharding in het gedrag.

Er komen zekerlijk in het leven toevallige gelukken en rampen; gelukken die onverdiend mogen heeten, onheilen welke door niemand te voorzien waren. Maar men make hiervan niet eene algemeene wet, de geheimzinnige wet van de kans.

Als een koopman, bij voorbeeld, zijne zaken verzuimt, zijn huis verlaat en in de herberg zijne winst gaat verkristen, denkt men dat de kans ooit dien koopman in voorspoed zal brengen? Zoo ook worden er wel veel onderwezene, eerlijke en vlijtige werklieden gevonden die niet in voorspoed verkeerden?

AD HAUREAU.

Fauselijke zouaven.

Maandag 2 december zij er uit Brussel 83 vrijwilligers vertrokken, waaronder 36 Belgen en 52 Hollanders. Donderdag 5 december zijn er nog 133 andere vrijwilligers naar Rome vertrokken. Deze waren alle Hollanders. Eindelijk maandag 9 december zijn er weer 104 vrijwilligers vertrokken, waaronder 52 Belgen en 25 Hollanders.

Sedert den 1° oktober heeft het belgisch comiteit 1250 vrijwilligers aan het regiment der zouaven gezonden.

Men meldt de dood van verscheidene gekweten.

Jean Moeller van Leuven is den 29 november om 6 uren s'avonds gestorven.

De graaf Carlos d'Alcantara is denzelfden dag om 10 uren s'avonds overleden.

Jean Vlemings van Becke-Donck (Holland) die in den slag van Mentana eenen kogel in het linker been gekregen had is gestorven in den nacht van 28 tot 29 november.

Omstreeks drij jaren geleden werd een neger, met name Crowther, in Engeland tot Anglikaansch bisschop voor het gebied van den Niger gewijd, na wetenschappelijke opleiding aan eene Engelsche Hoogeschool genoten en er den graad van doctor in de godsgeleerdheid verworven te hebben. Zijne afkomst, gelaatskleur, zeden en lichaamsgestel werden geacht hem bijzonder geschikt te maken voor de leiding der kerkelijke zaken op Afrika's westkust.

Onlangs eenen herderlijken tocht langs den Niger doende, ging Dr Crowther zonder geleide aan land en begaf hij zich alleen onder eenen inlandschen volkstem, gevestigd te Ida; doch de inboorlingen ontvingen hem slecht, sloten hem op en verklaarden hem niet dan tegen losgeld te zullen ontslaan, en eenen bisschop met een duizendtal slaven gelijk stellende, eischen zij als losgeld zoo veel als voor 1000 slaven placht te worden. Van de naaste Britsche bezetting werd terstond een detachement krijgsvolk naar Ida gezonden, om den bisschop te bevrijden; het geraakte in gevecht met de inboorlingen, waarbij de heer Fell, britsch vice-consul, sneuvelde, en een van zijne medegezellen door eenen vergiftigden pijl gevaarlijk gewond werd. Intusschen wist Crowther aan zijne bewakers te ontsnappen; zij scelden hem na, maar hij won het hun in snelheid af, en bereikte vóór hen den oever der rivier, alwaar hij door eene Engelsche boot in veiligheid gebracht werd. De edele roekeloosheid van den

zwarten bisschop schijnt in Engeland meer berisping dan bewondering te vinden.

Buitenlandsch nieuws.

Nederland.

Men schrijft uit Zwolle, 13 december:
 Gisteren avond heeft op den trein van den staats-spoorweg tusschen Meppel en hier, eene aanrading plaats gehad, waarentrent wij uit goede bron het volgende kunnen mededeelen: Ten 8 ure 40 m. bij het vertrek uit Meppel bevonden zich in een der waggons eenige personen, die er te Staphorst en Dedemsvaart, om twee na, de heer Slot van Meppel en een vreemdeling, uitgingen. Al spoedig vroeg de vreemdeling om eenig geld, dat hem geweigerd werd, waarna hij het horlogie van den heer Slot vroeg, dat hem door dezen gegeven werd, daar de vreemdeling hem bij zijnen halsdoek grijpende, dreigde hem anders te zullen verworpen. Toen de trein hier stil hield, riep de heer Slot om hulp en schoot de ijverige rijksveldwachter A. Adams dadelijk toe, om den aanval in hechtenis te nemen, die opgaf Benjamin de Bly genaamd, van de edome Veenhuizen gerucht te zijn, en zoo hem het horlogie niet gegeven was, zijne bedreiging volbracht te zullen hebben. Hij is terstond voor den officier van justitie en daarna in het huis van verzekering gebracht.

's Gravenhage, 15 december.

Een nieuw geschil is opgerezen tusschen het Nèerlandische Saatsbestuur en dat van het groot-hertogdom Luxemburg. Het Haagsche kabinet eischt de uitbetaling eener schuld van 7 miljoen franks, voortspruitende uit de verdeling der schuld tusschen België en Holland, ten jare 1831.

De nieuwe hoofdmister van Luxemburg, de heer Emm. Servais, beweert integendeel dat Holland die som aan Luxemburg verschuld is, en hij beslist de zaak des noods voor de vertegenwoordigers te brengen die het laatste verdrag van Londen ondertekend hebben. Dit voorstel is reeds verworpen door het kabinet van den Haag.

Frankryk.

Parijs, 13 december.

De Presse loegenstrafte het gezegde der Presse van Wenen, volgens welke keizer Napoleon eerlang een manifest aan Europa zou uitgeverden betrekkelijk de waarborg der onschendbaarheid van het pauselijke grondgebied. Het zelfde blad loegenstrafte insgelijks het gerucht eener aanstaande ontbinding van het wegevende korps, en dat van eene voorbereidende diplomatieke vereeniging te Parijs, om de grondslagen der conferentie te bepalen.

HET CHAS-EPOT GEWEER.

Wij deelen de volgende opmerkingen mede, welke er in het kamp van Chalons, door een noord-duitschen officier, over het Chassepot geweer gemaakt zijn. Ziehier dezelve:

«Het Chassepot geweer is beter dan al de andere stelsels, welke er tot hiertoe gekend zijn. Het getal der schoten welke men in eene minuut kan lossen, is 5 voor het stelsel van Dreyse; 6 voor het stelsel Snider en Joskyn; 7 voor de stelsels Milbank, Remington, Rieler en Chabot; eindelijk 8 voor het stelsel Chassepot.»

«De andere hoedanigheden van het Chassepot geweer zijn de volgende: het weegt lichter (8 1/2 pooden de kleine kalber) en de kogel vliegt sneller. Die laatste hoedanigheid en de spoed der lading is vooral belangrijk in het kommandementvuur en het vrije schieten.»

«Het Chassepot geweer is lichter, gelijk wij hooger zegden en het is schooner bewerkt dan het naaldg. weer.»

Parijs, 15 december.

De Ministerraad is gisteren op nieuw in Saint-Cloud, onder's Keizers voorzitting vergaderd geweest.

In de officiële kringen verzekert men dat de minister der buitenlandsche zaken in den loop van den dag verscheidene dépêches uit Florence heeft ontvangen, die allen de slechtste gestemdheid van het italiaansch Staatsbestuur aanduiden.

Koning Victor-Emmanuel en zijne ministers trachten tijd te winnen; ze beproeven de geesten te kalmen en alle afbreuk met de fransche Regeering te voorkomen, omdat zij weten hoe noodlottig deezon zijn voor 't nieuwe koninkrijk Italië. Doch, volgens de laatste telegrams, was de weede tegen de Franschen ten hoogsten toe geklomen, en in den laatst gehouden ministerraad hebben de raadgevers der kroon verklaard dat men niet langer mocht wachten met de

terugroeping van den heer Nigra uit Parijs, en de toezending der reispassen aan den franschen gezant heer de Malaret.

Men zegt dat de heer Nigra gisteren avond eene nota overhandigd heeft aan den hoofdmister de Moostier, en die diplomaat zich reus vaardig maakt.

Amerika.

'T ZIJN ALLEMAAL GEEN ROOZEN.

In het vrije Amerika zijn 't stellig allemaal geene roozen, welke de dagbladschrijver tijdens zijne loopbaan plukken mag. Het is wel waar, dat eenige dagbladschrijvers erin gelukt zijn te geraken tot de hoogste waardigheden van den staat, doch andere ook zijn voor hunne schriften in het gevang opgesloten, terwijl nog andere verplicht zijn met den revolver in de hand hunne polemieek staande te houden in de dag-bladen.

In dit geval bevindt zich M. Pollard, schrijver van een werk, welk tot titel draagt: «Eene gewonnen zaak.» Dit boek bracht in Amerika eene groote opschudding te weeg, en de welsprekende krachtadigheid waarmede het de zaak van het Zuiden verdedigde, gaf aanleiding tot talrijke reclamen.

Twee jongelingen, de genaamden Wyse, zoon en neef van den gewezen gouverneur van Virginia, begaven zich naar Baltimore om twist te zoeken met M. Pollard. Het verhaal van het gevecht, gedaan door den neef van M. Wyse, is zoodaag schilderachtig, zegt een dagblad, dat het waarde genoeg bezit om, bij middel der drukpers, alg-meen verspreid te worden.

Vernomen hebbende, zegt hij, dat de advokaten Willes en Smith ons konden bekend maken met de verblifplaats van M. Pollard, wendden wij ons tot deze heeren, hun bekend makende wie wij waren.

Zij zegden ons dat M. Pollard logeerde in het hotel Malthy. M. Smith gaf echter bericht dat de twee Wyse uit Baltimore waren aangekomen om hem te vermoorden, in geval zij hem ontmoetten. Deze boodschap was eerder in het hotel Malthy aangekomen dan zij.

Naar men ons heeft verhaald, vluchten M. Pollard en de drenger der boodschap uit het hotel langs eene raam. Toen wij in het hotel aankwamen, vroeg John S. Ulyse, de zoon van den gewezen gouverneur, om M. Pollard te spreken. Men bracht ons in eene spreekkamer. Weldra werden wij hier gevoegd door mev. Pollard die, zich tot John wendende, vroeg wat wij van haeren echtgenoot verlangden, en of wij hem zelf wilden spreken. John antwoordde bevestigend.

Vervolgens stuurde zij hem eene menigte vragen toe, en, uit hare woorden, konden wij genoegzaam opmaken dat zij belangstijf was, en niets anders wenschte dan ons op te houden.

Eindelijk zegde zij ons dat haar man was uitgegaan, en eerst laat in den namiddag zou huiswaarts keeren. Eenigen tijd later, zagen wij mev. Pollard in de nabijheid van het hotel, in gezelschap van twee mannen. Zij ging met een hunner binnen. De andere naderde ons met felle schreden, en een pistool toonende, welke hij in de hand hield, zegde hij tot John:

«Welnu mijnheer, wat moet gij van mij hebben?»

Terwijl hij deze woorden uitsprak, plaatste hij het vuurwapen ter hoogte van het voorhoofd zijns tegenstrevers. Op dit oogenblik begonnen de beide partijen op elkander te schieten, doch zij stonden zoo dicht bij elkander, dat ik den uitslag van elk schot in 't bijzonder niet kon nagaan.

Toen M. Pollard op mij schoot, was ik tien passen van hem verwijderd, en ik was niet gered om hem te antwoorden.

Ik werd niet bereikt door het eerste schot, welk op mij gericht was. Daar hij zich gereed maakte om de tweede maal op mij te vuren, nam ik, op mijne beurt, het pistool in de hand, en had slechts den tijd om te schieten, alvorens dat zijn tweede schot gelost was. Er was slechts eene tusschenruimte van een second, tusschen het eerste schot welk ik loste en het tweede dat voor mij bestemd was.

M. Pollard was teruggeweken naar het hotel; aan den ingang der dames, plaatste hij zich achter eene veusterlruk en legde nogmaals op mij aan. Daar mev. Pollard en andere personen zich aan zijne zijde bevonden, wilde ik dit gevecht niet langer blijven voortzetten, uit vrees van het leven in gevaar te stellen van personen, die vreemd waren aan den twist welke wij onder elkander hadden af te doen.

Hierbij bepaalde zich dan ook de gansche reis uit Baltimore, welke wij gedaan hadden om M. Pollard rekening te vragen over hetgene hij in zijn boek had geschreven.